

האם מותר

ליצאנית-לשעבר

לגדל את

הילד שלה?

נינט פרץ ילדה את בנה כשמלאו לה 15 שנים בלבד.

כיום, בנה של נינט הוא בן תשע, אמו בת 24. יש לה גוף צנום ותמיד כשל נערה, זריז וגמיש, וכשרואים אותה מרחוק, לבושה בגינס ומגפיים, היא נראית כילדונת.

כלל בהוצאות אחזקת בנה, לא טיפחה כל קשר של ממש איתו. למרות שלשכת הי סעד הציעה את עזרתה ושילמה את שכר הדירה, ורשמה את הילד לגן-ילדים בקיר-בת מקום, סירבה האם לקחת על עצמה את גידולו של בנה.

במשך שנת 1973 לא ביקרה נינט את בנה כלל. כאשר היה הילד בויצו ואצל המישה-האומנת הראשונה, ביקרה האם אצל בנה פעמים ספורות בלבד.

„בביקוריה המעטים של נינט אצל בנה, לא נוצר קשר של ממש ביניהם, ונראה לי, ציין השופט, כי נינט גם לא טרחה ליצור קשר כזה.”

השופט הדגיש, כי כאשר הוא שוקל אם טובת הילד מאפשרת העברתו כעת אל האם, הוא ער למסקנות הרופא ד"ר גוי, אשר קבע: „נראה לי שהחזרת הילד לאמו תגרום נזק רב לילד ולהסתגלותו. החזרתו עלולה לסכן אותו בהפרעה נפשית קשה. הילד רק התחיל להסתגל לעולם יציב וטוב, ויהיה זה עוול לנתק אותו ממיש-

„אני רוצה את בני!”

פחתו החדשה.”

בית-המישפט אישר את בקשת מישרד-הסעד, וציווה להעביר את בנה של נינט פרץ לאימוץ ללא הסכמתה, בטענה שהיא נמנעה דרך קבע מלמלא חובותיה כלפיו. אחרי שנכשלו מישרד-הסעד וגורמים אחרים ללמד את נינט הצעירה מהו הקשר בין אם לבנה, וכיצד יש לקיים קשר זה, הוטלה האשמה כולה על האם. האם לא היה כדאי לנסות שוב, עכשיו, ללמד את האם ולעזור לה לגדל את בנה, אחרי שי התבגרה והיא מוכנה לקראת האחריות? האם יש מישהו המוכן לקחת על עצמו לעזור לנינט לגדל את בנה בתנאים לא פחות טובים מאלה המובטחים לו במיש-פחה המאמצת? את ההצעות הללו עומד להעלות עורך-הדין צבי לידסקי, המייצג את האם הצעירה והנואשת בהמשך מאב-קה על בנה.

אך כשמתקרבים ומביטים בפניה, מזר דעזעים, הסבל חרש את פניה של נינט בהרצאים עמוקים כצלקות. עיניה כבויות, שפתיה יבשות וחיוורות. שיערה סתור ומזונה. פנים של אשה זקנה על גוף של ילדה. כיצד קרה הדבר?

סיפורה השבועי נינט פרץ:

עליתי ארצה יחד עם סבתא. כשהייתי רק בת חודש או משהו כזה, השאירו אותי אבא ואמא אצל הסבתא, במרוקו, ונסעו לישראל. אחר-כך הסבתא לקחה אותי לארץ, והבית שלנו היה בקריית-מנחם בירושלים.

עוד לא מלאו לי 13 שנה כשהכרתי את המוסר לנערת צופיה. היתה לי חברה בגילי, ויחד היינו גונבות ממתקים מחנו"ות. בלילות הייתי חולכת לבלות בדיסקו-סקים. הביתה, אל סבתא. הייתי חוזרת בשעות הבוקר.

„החיים שלי לא שווים שום דבר בלי בני”

אני לבדי. אבל זה לא יכול להימשך ככה. אם לא יחזירו לי את בני, אין טעם לחיי. אך לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, גירסה שונה לחלוטין לגבי טע-נותיה של נינט פרץ. היועץ המישפטי של מישרד-הסעד ביקש לשכנע את השופט, יצחק שילה, כי האם הצעירה הפקירה את בנה ונמנעה מלמלא את חובותיה כלפיו, ומשום כך יש מקום למוסרו לאימוץ אף ללא הסכמתה של נינט.

בית-המשפט

מסר את הילד

נינט, לדבריו, הגיעה לארץ בגיל שבע. לא היה לה כל קשר עם הוריה. אביה, שהתגורר בבית-שמש, ניסה להחזיר זירה מבית סבתא לביתו, אך לא הצליח. אחרי לידת בנה מסרה אותו נינט למוסד-לילדים של ויצו, שם הוא נשאר עד יוני 1972. עוד קודם לכך ביקר ד"ר פסח בן-חורין, פסיכולוג קליני מירושלים, את הילד וקבע, בנובמבר 1971, כי הילד מגלה סיגור משמעותי בהתפתחותו, ויש מקום לחשוב על מיסגרת מישפחית יציבה ש-אליה יועבר, ואומנם, שיבעה חודשים ל-אחר סיכום זה הועבר הילד למישפחה-אר-מנת. כעבור שלוש שנים נוספות הועבר בנה של נינט למישפחה-אומנת אחרת, ש-היתה מוכנה לאמצו.

בפסק-הדין שעליו חתם השופט שילה בשבוע שעבר נאמר, שנינט לא השתתפה

או קיבלתי קצי-מיבחן, ושלחו אותי לשנתיים בצופיה. השתחררתי משם לפני הזמן, והמשפתי כמו קודם. הלכתי לאן שרציתי, עשיתי מה שרציתי, ואז, כשהייתי בת 14, נכנסתי להריון. נבהלתי, לא היה לי מושג מה קרה לי. גם לסבתא שלי לא היה מושג מה קורה אתי.

אבל אחרי שהוא נולד, התחלתי לעשות שטויות. באתי לתל-אביב, הלכתי עם גבר רים בדיונגוף, היפשתי גברים בבני-הי-דה. ככה עברו שנים. מאז שמלאו לבן שלי שש שנים לא ראיתי אותו. כבר שלוש שנים. אינני יודעת אפילו אם הוא נמצא בארץ, או שמכרו אותו לאימוץ בחוק-לארץ. אני מיואשת לגמרי.

אני לא ישנה בלילות, מרוב שאני חו-שבת על הילד שלי. אני רוצה אותו, אני לא יכולה לחיות בלעדי. למה אני לא יכולה להיות אמא כמו כל אחת אחרת? אני כבר לא זונה, זה היה לפני שנים ונגמר. אני יכולה לעבוד כספרית, להר-וויח טוב, לתת לו חיים טובים ומאושרים.

אקח את הילד ואסע איתו אל הסבתא, בירושלים. יש לי שם בית טוב. הסבתא מוכנה לקבל אותי, ואני מוכנה להתחייב שלא אחזור לזנות, ושאגדל אותו יפה. לקחתי כבר עורכי-דין, שילמתי הרבה כסף, ועשיתי מישפטים כדי לקבל את הבן שלי חזרה, אבל לא נתנו לי. אמרו שאני לא מסוגלת לגדל אותו ושבמקום אחר יהיו לו חיים יותר טובים.

„הגעתי לצופיה בגיל 13”

„אינני יכולה לחיות לבד”